

جان میلتون (Milton. John ۱۶۷۴-۱۶۰۷ م.)

میلتون از ستارگان بسیار فروزان آسمان ادبیات انگلستان و سر حلقه سخن گستران آن کشور در سده هفدهم است.

این گوینده بزرگ در سال ۱۶۰۸ م. در لندن بدنیا آمد پدرش به شغل نویسندگی روزگار می گذرانید و عمری با پاکدامنی بسر می برد. میلتون در کودکی بمدرسه سن پول (St. Paul) وارد و پس از طی دوره دبیرستان به دانشگاه کمبریج رفت ابتدا قصد داشت به جرگه روحانیون در آید ولی بنا به عللی منصرف شد. و تمام سعی و استعداد خود را به فراگیری فنون ادب و شاعری بکار گرفت. بطوریکه در سن بیست و یک سالگی یکی از زیباترین قصاید را در ولادت حضرت مسیح (ع) ساخت و به شغل معلمی پرداخت در سال ۱۶۴۷ پدر او درگذشت و چون ارثی که بوی رسید کفاف گذران وی را می نمود از شغل معلمی دست کشید و در خانه نشست و آزادانه به نگارش پرداخت در سال ۱۶۴۹ م. شغل مترجمی لاتین را در شورای وزیران بوی واگذار کردید و او به اقتضای خامه توانای خویش بطرفداری از دولت و حمله به مخالفان به نوشتن پرداخت. در این هنگام ضعف چشمی که سالها دچار آن بود شدت گرفت و بوی گفتند که هر گاه از نوشتن و خواندن دست بر ندارد از حلیه بصر عاری خواهد گشت. میلتون نابینایی را بر فرو نهادن خامه ترجیح داد و آنقدر نوشت تا از دو دیده جهان بین خود یکسره محروم گشت. اما نابینایی او از حدت و هیجان وی در دفاع از آزادی نکاست و در سال ۱۶۶۰ م. رساله ای در توصیف جمهوریت انتشار داد که موجب زندانی شدن او شد، که پس از مدتی در اثر عفو عمومی آزاد گشت^(۱)

وی زمانی که در حدود پنجاه سال داشت شروع به سرودن کتاب خود بنام بهشت گمشده

۱- برای اطلاع بیشتر رجوع شود به کتاب ادبیات انگلیس، لطفعلی صورتنگر. دریای گوهر «جلد دوم». مهدی

Paradise. Last مبادرت کرد بعلاوه ، این کتب نیز بعدها تکمیل شد و کتاب دیگر میلتون بنام بهشت باز یافته Parac se. Regained مکمل آن اثر جاودانی است^(۱). از او آثار نظمی و نثری بسیار بجا مانده است و بی در طرز بیان داستانهایش سبک شعرای یونان را پیروی می نمود بدین نحو که داستان را در وسط آغاز کرده و پس از شرح پایان به آغاز داستان بر می گردد.

آخرین اثر او بنام آدام شمشون یا (سامسون گونیست Samson Agonistes) می باشد که کاملاً در ایام نابینایی مطلق به نغمه در آورده است. بطور کلی در میلتون عشقی آتشین به تقوا و فضیلت و انجام وظیفه و سعادت از نوامیس اخلاقی و بغض شدید نسبت به گناه و ناپاکی و فساد پدید آمده بود و این صفات که از آثار او تراوش می کند ویرا یکی از بزرگان انسانیت و از مفاخر بشریت — خسته است میلتون در نوامبر سال ۱۶۷۴ م. یکباره لب از سخن گفتن فرو بست و با آسیت و فراغ بال بسرای دیگر شتافت.

۱- حسین عطایی آشتیانی، نویسندگان مشهور، انتشارات جدید، سال ۱۳۵۴، ص ۲۵.